

Ο ΤΙΤΛΟΣ ΜΟΥ

Προκειμένου να εκδοθῆ ἐν τῇ πόλει τῶν Πατρῶν φύλλον ἐπιζητοῦν τὴν κατὰ τὸ ἐνὸν κοινωνικὴν ἀναμόρφωσιν, ἐνομίσαμεν ὅτι λόγοι εὐγνωμοσύνης καὶ δικαιοσύνης ἐπέβαλλον τοῦτο νὰ φέρῃ τὸ ὄνομα τοῦ πρωταθλητοῦ τῆς ἐν Πάτραις κοινωνικῆς ἀναμορφώσεως, τοῦ ἰδρυτοῦ τῆς ἐν Πάτραις Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας, τοῦ πρωτοκλήτου τῶν Ἀποστόλων, καὶ τῆς ἰδανικωτέρας μορφῆς τοῦ Χριστιανικοῦ Ἑλληνισμοῦ ἡτοῖ τοῦ ἐκ Βησαλίδᾶ τῆς Γαλιλαίας Ἀποστόλου Ἀνδρέου. Πρὸς αὐτὸν λοιπὸν τοῦ ὁποίου ἡ μαρτυρικὴ ἱστορία ἔχει συνδεθῆ τόσον ἀρρήκτως μετὰ τῆς πόλεως μας καὶ τοῦ ἐν γένει Ἑλληνισμοῦ ἀφιερῶμεν τὴν προστασίαν τοῦ ὑπὸ ἐμφάνισιν περιοδικοῦ μας. Καὶ ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἑορτῆς του ἐμφανιζόμενοι σήμερον τὸ πρῶτον, ἐξαιτούμεθα τῆς εὐλογίας του ὅπως ἐπιτευχθῆ ὁ ἐπιδιωκόμενος σκοπὸς μας καὶ στεφῆ ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας.

Ὁ ἅγιος αὐτοῦ δάκτυλος ὅστις ἐξ ὄλου τοῦ ἐνασταυρωθέντος ἐνταῦθα ἀθλητικοῦ του σώματος ἐπὶ τοῦ Ἀνθυπάτου Αἰγεάτου παραμένει εἰσέτι ἐν τῷ φερωνύμῳ νᾶφ του θὰ εὐλογῆ διαρκῶς τὸ ἔργον μας, ἐφ' ὅσον εἶνε θεάρεστον ἔργον.

Τὸ παράδειγμα τῆς συζύγου τοῦ αἰμοχαροῦς Αἰγεάτου Μαξιμίλλας καὶ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Στρατοκλῆ οἵτινες ὡς εὐσμία ἄνθη ἀνέβαλον ἐκ μέσου τῆς εἰδωλολατρικῆς καὶ ἀριστοκρατικῆς τότε σαπίλλας ἀσπασθέντες τὸν Χριστιανισμόν, καὶ ἡ μὲν Μαξιμίλλα μαρτυρήσασα ἀμέσως ὁ δὲ Στρατοκλῆς χειροτονηθεὶς Ἐπίσκοπος Πατρῶν ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου ὀλίγον πρὸ τοῦ μαρτυρίου τοῦ Ἁγίου, μαρτυροῦν ὅτι εἶναι δυνατόν (ἂν καὶ δύσκολον ἀρκετὰ) νὰ περισωθῶν ἀπὸ τὴν τρομερὰν πυρκαϊὰν τῆς συγχρόνου κοινωνικῆς ἐξαχρειώσεως ἀρκεῖ νὰ ὑπάρξουν οἱ ἔτοιμοι νὰ αὐτοθυσιασθῶν πρὸς τὸ γενικώτερον καλόν. Ἡ μᾶλλον ὄχι νὰ αὐτοθυσιασθῶν ἀλλὰ κάπως νὰ κουρασθῶν ἐργαζόμενοι. Παρουσιάζομεν τοῦτο ὡς ὄργανον τῆς Νεότητος ὅπως χρῆσιμεύσῃ ὡς μέσον ἀνανεώσεως τῆς γενηρακυίας ἀτυχῶς Νεότητος ἐξ αἰτίας τῆς ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων διαφθορᾶς τῆς, ὅπερ εἶναι ἀπόρροια τοῦ συγχρόνου πολιτισμοῦ! νὰ τὸν χαιρόμεθα πῶς κατορθώνει νὰ ἀποτυπῶνῃ γεροντικὴν μορφήν εἰς

τὸ πρόσωπον τῶν ἐφήβων! Τὸ σῶμα τοῦ ἁγίου μετεφέρθη καὶ κατετέθη εἰς τὸν ἐν Κων)πόλει ναὸν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων ἐπὶ Κωνσταντίνου καὶ μετὰ τὴν ὑπὸ τῶν Τούρκων ἄλωσιν τῆς Κων)πόλεως τὰ διάφορα λείψανα τῶν ἁγίων τὰ ὁποῖα εἶχον μεταφερθῆ ἐκεῖ ὡς ἱερὰ κειμήλια μετεφέρθησαν εἰς διάφορα μέρη. Μόνον ἡ κέρα τοῦ Ἁγίου εὐρίσκετο εἰσέτι ἐν Πάτραις καὶ τότε μετεφέρθη εἰς Ρώμην καὶ φυλάσσεται ἤδη ἐν τῷ Βατικανῷ. Ἄλλ' ὅπου καὶ ἐὰν εὐρίσκωνται τὰ λείψανά του ἡ χάρις καὶ ἡ εὐλογία του ἐξαιρετικῶς θὰ σκέπη τὴν πόλιν ἐν ἧ καὶ ὑπὲρ τῶν χριστιανῶν τῆς ὁποίας ἐμαρτύρησεν ὡς καὶ τὸ φερωνύμιον του περιοδικόν μας Εἶθε τὴν χαρὰν τὴν ὁποίαν αὐτὸς ἠσθάνθη γνωρίσας τὸν Κύριον καὶ ἦν ἐξεδήλωσε πρὸς τὸν ἀδελφόν του Πέτρον καὶ τὰ τόσα ἑκατομμύρια τῶν εἰδωλολατρῶν νὰ τὴν μεταφυτεύσῃ καὶ εἰς τὰς ψυχὰς τῆς συγχρόνου νεότητος διαφωτίζων αὐτὴν πόσον σπουδαῖον εἶναι τὸ «Εὐρήκαμεν τὸν Μεσσίαν» ὅπερ θὰ ἐπιδιώξῃ τὸ περιοδικόν μας.

Ἡ ΕΜΦΑΝΙΣΙΣ ΜΟΥ

Μέσῃ εἰς τὴν πληθὸν τῶν τότε δημοσιογραφικῶν ὀργάνων τῆς ἐλευθέρου φιλοσοφίας καὶ εἰς τὴν σπάνην τῆς ἠθικῆς διδασκαλίᾳ διὰ τοῦ γραπτοῦ καὶ προφορικοῦ λόγου ἀνεβάνη καὶ ἐγὼ διὰ νὰ πυκνώσω τὰς τάξεις τῶν ἀγωνιζομένων κατὰ τοῦ κκεῖ καὶ τῆς ἠθικῆς διαφθορᾶς καὶ ἐξαχρειώσεως κατὰ ἓνα ἀριθμὸν. Ἢὰ προσθέσω διὰ τῆς παρουσίας μου καὶ ἐγὼ ἓνα ἀριθμὸν ἐπὶ πλέον εἰς τὰ ὀλίγα δημοσιογραφικὰ ἠθικὰ ὄργανα, ἅτινα δὲν ἐπαύσαντο ἀπὸ πολλοῦ νὰ ἀναγράφωσιν εἰς τὰς στίλας αὐτῶν, τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν Χριστιανικὴν ἠθικὴν.

Ἢὰ ἐνώσω καὶ ἐγὼ τὴν κωνίγημον ὅσον δυνάμει μετὰ τὴν κωνίγη των ἄλλων ἠθικῶν Περιοδικῶν διὰ νὰ ἀκουσθῆ πλέον ἢ ὅσον δυνάμεθα πῶς ὅτι πέραν τοῦ πεδίου τῆς βλῆς καὶ τῆς ἡδονῆς, ὑπάρχει πεδίου πλέον ἀρμόζον διὰ τὸν λογικὸν ἄνθρωπον. Δὲν νομίζω πῶς εἶνε ἀνάγκη νὰ ἀναγράψω τὴν ἠθικὴν κατὰστασιν τῶν σημερινῶν κοινωνιῶν μας. Εἰς πάντας τοὺς διατηροῦντας κατὰ τὸ ἠθικὸν μέτα τους εἶναι αὕτη γνωστή. Ἄρκει νὰ ἀναφέρω πῶς ἡ ἠθικὴ κατὰπτωσις εἶναι τοιαύτη, ὥστε ἠγάγκασε καὶ τὸν τύπον τὸν ἡμερήσιον τῆς Πρωτευούσης νὰ ἀσχολεθῆ, καὶ μάλιστα νὰ περιγράψῃ μετὰ πλέον μελανὰ χρώματα τὴν κατὰστασιν αὐτῆς τῆς ἠθικῆς ἐξαχρειώσεως ὑποδεικνύοντα ὄχι τὴν ἀστυνομιαν ὡς μέσον σωφρονισμοῦ μόνον, ἀλλὰ καὶ τὴν ἠθικὴν διδασκαλίαν ἥτις ἀποβαίνει τὸ μόνον λυσitteλές καὶ καρποφόρον μέσον.

Τοῦτο ἐγνωσας καὶ ὁ Σύλλογος τῆς ὀρθοδόξου ἐνώσεως τῶν Νέων Πατρῶν, ἀπὸ πολλοῦ ἐξῆτε τὴν κατὰλληλον εὐκαιρίαν ὅπως συναδᾷ τῇ προφορικῇ διδασκαλίᾳ πρὸς τὰ μέλη αὐτοῦ παράσχη καὶ διὰ δημο-

σιογραφικὸν αὐτοῦ ὄργανον ὁμοίαν καὶ πρὸς τὴν κοινωνίαν. Καὶ οὕτω γὰρ τὴν γεννησιογραφίαν τῶν μελῶν καὶ ὁμορηγῶν του ἀνακαίνισται σήμερον εἰς τὸν ὀρίζοντα τῆς χριστιανικῆς δημοσιογραφίας, μὲ μίαν μόνον ἀρχὴν, μὲ μίαν μόνον προσπάθειαν γὰρ συντελέσει καὶ αὐτὸ μὲ τὰς μικρὰς του δυνάμεις τὰς ὑπὸ τῆς θείας Προνοίας χορηγούμενὰς εἰς τὴν συγκράτησιν τῶν μελῶν του καὶ λοιπῶν ὁπαδῶν τῆς χριστιανικῆς ἀληθείας καὶ πίστεως, ἀπὸ τοῦ ἱθιτικοῦ κρημνοῦ πρὸς ὃν ἀκατασχέτως καὶ μετὰ ἰλλυγιώδους ταχύτητος κέρεται ἡ περισσώτερα μερὶς τῶν κοινωνιῶν μας. Ἐμμανηζόμενον λοιπὸν μὲ τοιαύτας ἀρχὰς καὶ τοιοῦτον σκοπὸν ἐλπίζει πῶς ἢ ἀ συναντήσῃ μὲσα εἰς τὸν ἐπίπικον δρόμον τῆς ἱθιτικῆς, καὶ εἰς τὸν ἀγῶνα κατὰ τοῦ κοινοῦ ἐκφυλισμοῦ, ὡς βοήθους καὶ προστασίας αὐτοῦ διὰ τὴν ἀπρόσκοπον αὐτοῦ λειτουργίαν, πάντας ἐκείνους οἵτινες δύνανται γὰρ γνωρίζωσιν ἢ ἐγνωρίσων ποίας πολυτίμου ὑπηρεσίας προσφέρει εἰς τὴν καθόλου ἀνθρωπότητα διδασκαλιῆς ἢ χριστιανικῆς διδασκαλίᾳ καὶ ἐκκαρμωζομένη ἢ χριστιανικῆ ἀρετῇ.

Ἄνδρέας Παπαγεωργακόπουλος

ΓΡΑΦΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

Ἡ ΠΑΛΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ ΩΣ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ

Α'.

Πολλὰ ἐλέχθησαν καὶ λέγονται κατὰ τῆς Π. Διαθήκης ἐξ ἀπορμῆς τῶν ἐν αὐτῇ ἀναγερομένων ἀτελειῶν καὶ ἐλαττωμάτων τῶν ἀνδρῶν τῆς Π. Δ. πολλοὶ τῶν ὁποίων κατέλαβον καὶ κατέχουν ἐπισηνὴ θέσιν ἐν τῇ Καινῇ Διαθῆκῃ, ἐν τῇ χριστιανικῇ θρησκείᾳ. — Τινὲς μάλιστα τῶν λειτουργῶν τῆς ἐκπαιδεύσεως, ὀρμηθέντες ἐκ περικοπῶν τινων, περιλαμβανομένων ἐν τῷ προγράμματι τῆς διδασκαλίας ἐν τοῖς σχολείοις ὕλης καὶ ἀναγομένων εἰς ἐπεισόδια τοῦ βίου τῶν ὡς εἴρηται ἱερῶν ἀνδρῶν, — δὲν ἐδυσκολοῦθησαν τούτου ἕνεκα γὰρ ζητήσων τὸ μὲν τὴν ἀπάλειψιν αὐτῶν ἐκ τῶν διδασκτικῶν βιβλίων, τὸ δὲ, τὸ καὶ μάλλον πολυμῆρον, γὰρ χαρακτηρίσων τὴν Π. Διαθῆκην ὡς χαρακτηρίζομεν συνήθως τὰ ἀκατάλληλα πρὸς ἀνάγνωσιν καὶ μελέτην φυλλάδια καὶ θεατρικὰ ἔργα, καὶ τὰς παρομοίας τούτοις κινηματογραφικὰς ταινίας.

Διὰ τὴν γνώμην τῶν ταύτην δὲν πρέπει γὰρ τοὺς ἀδικῶμεν, διότι σκέπτονται καὶ οὗτοι ὡς σκέπτεται πᾶς τις, ὅστις, εἰ καὶ δὲν ἐμελέτησεν οὐδὲ ἀπλῶς ἐξεφύλιαν ἢ καὶ ἐγνώρισεν βιβλίον τι ἢ ἔργον, νομίζει ὅτι δικαιοῦσαι γὰρ ἔχη καὶ αὐτὸς ἐπ' αὐτοῦ γνώμην γὰρ κρίνει, ἔστι δ' ὅτε καὶ γὰρ καταψηφίσῃ αὐτὸ καὶ οὕτω πράττων γὰρ φρονῇ ὅτι ἐξυπηρετεῖ τὴν ἀλήθειαν.

2) Ἐπειδὴ ὁμοῦς ἡ Π. Διαθῆκη, — εἰ καὶ ὑπολείπεται τῆς Καινῆς καὶ μέτρον καθὸ πρέπει γὰρ μελετᾶται καὶ σταθμίζεται εἰνε ἡ Κ. Διαθῆκη — ὑπῆρξε καὶ εἰνε βιβλίον ἱερὸν καὶ ἅγιον, τὸ ὅποσον προσήνεγκε καὶ προσφέρει ὑψίστας τῇ ἀνθρωπότητι ὀπηρεσίας, διότι α') ἐπροπόνησε καὶ προπαρεσκεύασε τὴν Κ. Διαθῆκην, ἢς εἴνε οὕτω ὁ Πρόδρομος καὶ Εἰσηγητῆς β') ἐπέπνευσε τοὺς πρὸ Χριστοῦ ὑψιπέτας ποιητὰ καὶ πολλοὺς τῶν φιλοσόφων τοῦ ἀρχαίου κόσμου

τὰς κηρύξωσι τὴν ἀνάγκην τῆς ἐλευθέρως ἐνὸς νέου Λυτρωτοῦ, κατὰ τὰς μικρυρίας τῶν εἰδικῶν γ') Εἶνε ἢ παιδαγωγὸς εἰς Χριστὸν, ἢ μὲς ἐχειραγωγῆσεν, ὀδηγήσασα μὲχρι Αὐτοῦ διὰ τοῦ «Ἴδε ὁ Ἄμνός τοῦ Θεοῦ, ὁ αἴρων τὴν ἀμαρτίαν τοῦ κόσμου» τοὺς πρῶτους μαθητὰς καὶ Ἀποστόλους τῆς Καινῆς Διαθῆκῆς καὶ δ') Παρὰ τὸ ἐν πολλοῖς ὄλως σαρκικῶν καὶ ἀνθρώπινων τοῦ γράμματος αὐτῆς, πλουτεῖ εἰς ὑψηλοτάτας ἀλληγορίας καὶ βαθύ, βαθύτατον ἀνώρυκτο ἐν αὐτῇ κρέμα, ἐγκλειον καὶ ἐγκρύπτον καὶ ἐν τοῖς μάλιστα ἱστορικοῖς τῶν διηγημάτων ἀλληγορικῶν βάθους καὶ ὕψους παμμεγίστου μετ' ἐννοίας τῆς πνευματικότητος τοῦ «Πνεῦμα ὁ Θεὸς καὶ τοὺς προσκυνοῦντας Αὐτῇ ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν».

3) Εἰς πίστωσιν τούτου ἀρκεῖ τὸ: «Γέγραπται γὰρ ὅτι Ἀβραὰμ δύο υἱοὺς ἔσχεν, ἕνα ἐκ τῆς παιδείας καὶ ἕνα ἐκ τῆς ἐλευθέρως» (Γαλ. 4, 22) ἐν ᾧ ὁ Θεὸς Παῦλος ἀνεγρύπκει, σκιάπτων καὶ ἀναζητῶν, τὴν ὑψηλοτέρων καὶ ὄλως πνευματικῆν ἐννοίαν. Ἴδοι τι λέγει ὁ ἴδιος: «Ἄτινα ἔστιν ἀλληγορούμενα αὐταὶ γὰρ εἰσι δύο διαθήκαι, μία μὲν ἀπὸ ὄρους Σινᾶ εἰς δουλείαν γεννώσα ἣτις ἐστὶν Ἀγαρ... ἡ δὲ ἄνω Ἰερουσαλήμ ἐλευθέρα ἐστὶν, ἣτις ἐστὶ μήτηρ πάντων ἡμῶν» (αὐτ. 4, 24-25). Καὶ εἰς ἐτι μεῖζονα πίστωσιν τὸ «Καὶ ἐπηρώτησαν αὐτὸν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ λέγοντες: τί οὖν οἱ γραμματεῖς λέγουσιν ὅτι Ἠλίαν δεῖ ἐλεθεῖν πρῶτον; ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀποκριθεὶς εἶπεν αὐτοῖς: Ἠλίας μὲν ἔρχεται καὶ ἀποκαταστήσει πάντα: λέγω δὲ ὑμῖν ὅτι Ἠλίας ἤδη ἦλθε, καὶ οὐκ ἀπέγνωσαν αὐτὸν, ἀλλ' ἐποίησαν ἐν αὐτῷ ὅσα γηθέλησαν... τότε συνῆκαν οἱ μαθηταὶ ὅτι περὶ Ἰωάννου τοῦ βαπτιστοῦ εἶπεν αὐτοῖς». (Ματθ. 17, 10-13) ἐν ᾧ γράμματι «Ἠλίας» ἐκρύπτετο τὸ ὄνομα καὶ πρόσωπον τοῦ τιμίου Προδρόμου, ὅπερ μετὰ πολλῆς δυσκολίας διὰ τὸ ἀλληγορικὸν τῆς διδασκαλίας τοῦ Κυρίου ἀνεῦρον καὶ «συνῆκαν», ἐκκατάλαβαν οἱ μαθηταί.

Διὰ πάντα ταῦτα ἡ Π. Δ. εἶνε βιβλίον ἀναγκαιότατον διὰ τε τὸν θρησκευτικὸν καὶ κοινωνικὸν ἀλλὰ καὶ πολιτικὸν (ἐθνικὸν) ἡμῶν βίον, — ὡς ἐν τοῖς μετέπειτα ὀφόμεθα — ἀρχόμεθα σὺν Θεῷ ἀντιλήπτορι τῆς ἐπ' αὐτῆς ἀδολεσχίας, κατὰ τὸ ψαλμικόν: «ἐν ταῖς ἐντολαῖς Σου ἀδολεσχῆσω καὶ κατανοήσω τὰς ὁδοὺς Σου». (ψαλμ. 118, 15). Ἐστὶ δὲ τὸ σημανιόμενον ἐνταῦθα τῆς λέξεως ἀδολεσχία, κατὰ τὸν πολὺν, ἐν ἐν πολλοῖς ἐν τῇ παρούσῃ μελέτῃ ὡς ἔχωμεν ὑπ' ὄψει, Εὐγένειον τὸν Βούλγαριν «συνεχῆς καὶ ἐπίμονος μελέτη, ἢ ἀφιερῶναι μίαν ψυχῇ, εἰς τὴν τῶν θεῶν καὶ ἱερῶν Γραφῶν ἀνάγνωσιν καὶ ἐπαναπόλησιν καὶ διάσκεψιν».

Ἀρχιμ. ΓΕΡΒΑΣΙΟΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΣ

1) Ἡ ἀρετῇ εἶναι υγεία, κάλλος καὶ εὐεξία τῆς ψυχῆς, ἢ δὲ κακία εἶναι νόσος, ἀσχος καὶ ἀσθένεια.

Πλάτων

10) Ὡς τὸ συμπόσιον ἀνευ διαλέξεως οὕτω καὶ ὁ πλοῦτος ἀνευ ἀρετῆς δὲν εὐχαριστεῖ.

Ἄντισθένης